

РЕШЕНИЕ

№ 309

гр. Велико Търново, 23.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, V СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ГАЛЯ ИЛИЕВА

при участието на секретаря ПАВЛИНА ХР. ПАВЛОВА
като разгледа докладваното от ГАЛЯ ИЛИЕВА Гражданско дело №
20224110102153 по описа за 2022 година

Производството е образувано по предявен иск с правно основание чл.410 ал.1 от КЗ
вр. чл.49 от ЗЗД.

В исковата молба са изложени твърдения, че на *****лицето Д. М. П. управлявал лек автомобил „***** като се движел по републикански път ** в посока **** и при преминаване по т.нар „****“ на влизане във **** на около 100-200 м преди отбивката за „Т***“ автомобилът преминал през дупка на пътното платно, вследствие на което настъпило ПТП с материални щети-увредена предна дясна гума на автомобила. Излагат се твърдения, че за горепосочения автомобил на ****. била сключена застраховка „Каско“, по застрахователна полица ****Сочи се, че е подадено заявление в ищцовото дружество и била образувана застрахователна преписка, като бил направен оглед за установяване на вида на щетата и размера ѝ бил определен на 222,50лв., които на 27.09.2021г. били изплатени с платежно нареждане на търговеца, извършил ремонта „*****“ЕООД, по банков път. Ищецът счита, че следва да се ангажира отговорността на ***** като се аргументира с това, че ПТП-то е настъпило по пътен участък, част от републиканската пътна мрежа, за който *** не е изпълнила задължението си да го поддържа или обезопаси и с това си бездействие е създавала предпоставки за настъпването му. Ищецът заявява, че поради това, че е изплатил застрахователно обезщетение, встъпва в правата на увредения и заявява претенцията си срещу *****“. Сочи, че ответната агенция била поканена от ищеца да възстанови заплатеното застрахователно обезщетение, но не последвало плащане. С оглед гореизложеното ищецът отправя искане за осъждане на ответника да му заплати сумата 222,50 лв., представляваща

изплатено застрахователно обезщетение по застраховка "Каско", за виновно причинени имуществени вреди на лек автомобил *****при ПТП от *****, при движение по републикански път ** в посока **** и при преминаване по т.нар „присовски завои“ на влизане във ***, на около 100-200 м преди отбивката за „Г****“, ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба до окончателното изплащане. Претендира разноски.

Ответникът ***** е депозирала отговор на исковата молба, в който заявява, че оспорва предявения иск като неоснователен по съображения подробно изложени в отговора. Твърди, че не може да се установи причинно-следствена връзка между щетите и описаното произшествие, както и че не е доказано, че ПТП-то е настъпило на участък, стопанисван от ***. Твърди, че не е установено настъпването на ПТП-то по безспорен начин. Прави възражение, че щетите са настъпили в условията на съпричиняване от страна на водача на МПС, който според ответника е имал възможност предварително да възприеме опасността и да реагира своевременно, като намали скоростта, с която се е движил, а при необходимост да спре. Моли съда да отхвърли предявения иск. В условията на евентуалност, ответникът прави искане да се намали обезщетението с $\frac{1}{2}$, поради съпричиняване на щетата от страна на водача на МПС. Претендира разноски.

От събраните по делото доказателства, съдът прие за установено следното от фактическа страна:

Видно от представеното заверено копие на застрахователна полица ***** процесният автомобил е имал валидна застраховка „Каско“ със срок на действие *****г.

На *****, на републикански път ***** при преминаване по т.нар. **** на влизане в гр.***, на около 100-200м преди отбивката за „Г“, лек автомобил марка *****, управляван от Д. М. П., преминава през необозначена и небезопасна неравност/дупка/ на пътното платно, вследствие на което настъпило ПТП, при което са причинени имуществени вреди по автомобила- увредена предна дясна гума.

По подадено пред застрахователя уведомление за настъпило застрахователно обезщетение е образувана щета **** при застрахователя, като стойността на описаните имуществени вреди по лекия автомобил „***** е определена на 222,50 лева и ищцовото застрахователно дружество е заплатило тази сума на търговеца, отремонтирал автомобила- „*****“ ЕООД, с платежно нареждане от ***.

С писмо, получено на ***, ответникът е уведомен от страна на ищеца, че последният встъпва в правата на увредения и е отправена покана за заплащане на платеното от ищеца обезщетение в размер на 222,50лв.

От заключението на назначената по делото съдебно авто-техническа експертиза се установява, че пазарната стойност на имуществените вреди, причинени на увредения лек автомобил възлиза на сумата 211,15лв. към момента на увреждането, като тази сума представлява сбор от стойностите на вложените за възстановяването им части, консумативи и труд по пазарни цени към момента на увреждането, като в съдебно заседание вещото лице уточни, че сумата е без ДДС. Вещото лице е посочил, че максимално разрешената скорост за

движение в участъка на ПТП е 50 км/ч, като при движение с тази скорост водачът няма да може да спре преди дупката. Според вещото лице водачът не е имал техническа възможност да предотврати ПТП-то. Според казаното от вещото лице скоростта на движение на процесния лек автомобил, предвид уврежданията по гумата, не е била голяма и се е получила само деформация на гумата, т.нар „балон“, при който се нарушава баланса на гумата и тя следва да бъде подменена с нова. Според вещото лице, ако гумата не премине през дупка, тя няма да получи „балон“.

По делото са събрани гласни доказателства чрез разпит на свидетелите Д. М. П. и М. Д. П.. Свидетелят П., разпитан каза, че управлявал личния си автомобил на ***, когато в района на т.нар „***, малко преди разклона за „Т“ автомобилът преминал през дупка, с големина около 40см-50 см. Автомобилът се движел в колона, с ниска скорост. При преминаване на автомобила през дупката на пътното платно се получил „балон“ на гумата. Свидетелят заяви, че в последния момент забелязал дупката, като нямал възможност да спре, защото се движел в колона. На мястото нямало поставени пътни знаци, които да указват, че пътят е в ремонт. Свидетелят заяви, че се движел със скорост около 40 км/ч. В лентата за насрещно движение също имало автомобили, както и пред него. Свидетелката П., разпитана каза, че пътувала в лекия автомобил на предната седалка до шофьора, когато изведнъж усетила чула силен удар от нейната страна. Свидетелката усетила, че гумата на автомобила попаднала в дупка при движението. Предната дясна гума била увредена, като се образувал „балон“.

От приетото за установено от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Предявеният иск е допустим, а разгледан по същество е основателен и доказан по следните съображения:

В случая, предмет на предявения иск е вземане, произтичащо от регресна претенция на платилия обезщетение застраховател срещу причинителя на вредата.

За да бъде уважен така предявения иск, ищецът следва да докаже на първо място съществуването на валидно застрахователно правоотношение между него и увреденото лице към момента на застрахователното събитие и заплащане на застрахователното обезщетение на увреденото лице.

От представените по делото доказателства, в т.ч. застрахователната полица, се установява съществуването на валидно застрахователно правоотношение между ищцовото застрахователно дружество и собственика на лек автомобил марка „*****“ към датата на настъпване на застрахователното събитие.

От представеното платежно нареждане се установява, че застрахователят е оценил настъпилите щети в размер на 222,50 лв., която сума е изплатена на сервиза, извършил ремонт на автомобила, с платежно нареждане от ****г.

Съгласно чл.410 ал.1 от КЗ, застрахователят, който е платил обезщетението, встъпва в правата на застрахования до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски,

направени при неговото определяне. За да се ангажира тази отговорност, следва да се докаже и противоправното поведение, вреди и причинна връзка между противоправното поведение на причинителя и претърпените вреди. В случая се твърди наличие на гаранционно – обезпечителна отговорност на „****” по чл.49 от ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл.49 от ЗЗД, този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнението на тази работа. Това е отговорност на юридическите лица за противоправни и виновни действия или бездействия на техни длъжностни лица при или по повод изпълнение на възложена работа. Отговорността е гаранционно – обезпечителна, възложителят не отговаря заради своя вина, а заради вината на свои работници или служители, на които е възложил работа.

В настоящото производство не е спорно, че участъка, където е възникнало ПТП е част от републиканската пътна мрежа и представлява на републикански път ** в посока към гр.***, при преминаване по т.нар. „*** на влизане в гр.***.

Съгласно разпоредбата на чл.30 ал.1 от ЗП ***осъществява дейностите по изграждането ремонта и поддържането на републиканските пътища. Съгласно разпоредбата на чл.3 от ЗДвП лицата, които стопанисват пътищата ги поддържат изправни с необходимата маркировка и сигнализация за съответния клас път, организират движението по тях, а според чл.167 ал.1 от ЗДв.П лицата, които стопанисват пътя сигнализират незабавно за препятствията по него и ги отстраняват във възможно най-кратък срок. В разпоредбата на параграф 1 т.19 от ППЗДвП е отбелязано, че „препятствие на пътя” е нарушаване цялостта на пътното покритие, както и предмети, вещества ли други подобни, които се намират на пътя и създават опасност за движението. В конкретния случай от събраните по делото доказателства в т.ч. свидетелските показания се установи, че на пътното платно е имало нарушаване цялостта на пътното покритие /дупка/, която е представлявала препятствие по смисъла на цитираната разпоредба. Установи се, че въпросното препятствие не е било обозначено и обезопасено с необходимата маркировка.

Спорен момент в настоящото производство е дали е установен механизма на процесното ПТП, настъпилите вреди и причинната връзка между ПТП и вредите. Не се спори, че ПТП не е било посетено от органите на МВР и не е съставен протокол за ПТП, но съдът намира, че в конкретния случай не е било задължително съставянето на протокол за ПТП, тъй като към момента на ПТП е действала Наредба №Из-41 от 12.01.2009г, съгласно чл.6 т.4 на която, когато повредите по МПС не са причинени от друго ППС /каквото е настоящия случай/ не е необходимо посещение на органите на МВР на мястото на произшествието, както и не е необходимо съставяне на протокол за ПТП. В тези случаи при настъпване на застрахователно събитие застрахованият е задължен да уведоми застрахователя съгласно Общите условия на договора за застраховка. Не е спорно, че лицето Д. М. П., който е управлявал застрахования автомобил е уведомил застрахователя и декларирал пред него за настъпване на застрахователното събитие.

В конкретния случай, независимо, че няма протокол от ПТП, съгласно съдебната

практика, механизма на ПТП може да се доказва посредством всички допустими от закона доказателствени средства. Съдът счита, че събраните по делото доказателства – писмени, гласни и заключението на назначената съдебна авто-техническа експертиза установяват настъпилото ПТП и причинените в резултат на ПТП вреди по автомобила.

Съдът кредитира показанията на разпитаните свидетели – водачът на МПС-то и свидетелката, пътувала в автомобила, които лично са възприели препятствието на пътя. Изложеното от свидетелите в съдебно заседание кореспондира с декларираните от същите след процесното ПТП обстоятелства пред застрахователя, както и с другите писмени доказателства и заключението на вещото лице.

Основният елемент на непозволеното увреждане е вредата. Без наличие на вреда не може да се говори за непозволено увреждане. В случая са налице материални щети – увредени предна дясна гума и джантата на автомобила. От заключението на експертизата се установява, че щетите по увредения автомобил могат да настъпят при преминаване през посочената неравност на платното за движение. Вещото лице е дало заключение за пазарната стойност на вредите към момента на ПТП, която според вещото лице възлиза на сумата 211,15 лв. без ДДС. Като се прибави ДДС сумата възлиза на 253,38 лв. Това е размера на щетата под формата на претърпяна загуба, която е пряка и непосредствена последица от увреждането, подлежаща на обезщетяване от ***** на основание чл.49 от ЗЗД.

Неоснователно е възражението на ответника за съпричиняване на вредите от страна на водача на МПС, с твърдения, че същия не се е съобразил с пътните условия и с нормативно регламентирани задължения по чл.20 ал.1 и ал.2 от ЗДвП. По делото се установи, че водачът на лекия автомобил се е движел в колона, с разрешената за района скорост около 40 км/ч. Вещото лице е посочил, че водачът на лекия автомобил при движението си с разрешената скорост от 40 км/ч не е имал възможност да избегне препятствието на пътя. Освен това, поради движение в колона и насрещно движение, опитът да се заобиколи препятствието в този случай би било реална предпоставка за възникване на ПТП с други автомобили. Действително чл.20, ал.2 от ЗДвП задължава водачите на МПС да съобразяват скоростта на движение, наред с други фактори, и със състоянието на пътя, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. За да е предвидимо това препятствие обаче, съответно за да се породи задължение по чл.20, ал.2 от ЗДвП за водача, е необходимо и ответникът да е изпълнил задължението си по чл.167, ал.1 от ЗДвП да поддържа пътя в изправно състояние като сигнализира незабавно препятствията по пътя и ги отстранява във възможно най-кратък срок. В този смисъл липсата на надлежна сигнализация за неравностите по пътя води до извод, че за водача на автомобила в конкретната ситуация не е възникнало задължение по чл.20, ал.2 от ЗДвП, неизпълнението на което да съставлява съпричиняване на вредите от негова страна. Да се приеме обратното би означавало да се уважат противопоставените възражения за съпричиняване на вреди, настъпили именно в резултат на бездействието на ответника при изпълнение на посочените по – горе задължения по чл.30 ал.1 от ЗП, чл.48, т.1, б.”а” от ППЗП и чл.167, ал.1 от ЗДвП за поддържане на пътя в състояние, безопасно за движението и отстраняване на

съществуващите неравности по пътното платно.

С плащането на застрахователно обезщетение и встъпването на застрахователя в правата на застрахованото лице срещу ответника – причинител на вредата, са налице условията за ангажиране на отговорността ответната ****" по отношение на застрахователя, съгласно разпоредбата на чл.410, ал.1 от КЗ. С оглед изложеното, съдът намира претенцията на застрахователя за основателна и доказана в претендирания размер от 222,50 лв.

С оглед основателността на главния иск, основателна се явява и акцесорната претенция за присъждане на законната лихва за забава върху главницата, считано от подаване на исковата молба /25.08.2022г./ до окончателното изплащане.

Ищецът е претендирал присъждане на разноски и с оглед изхода на спора и разпоредбата на чл.78 ал.1 от ГПК в полза на ищеца следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 50лв. за държавна такса, 100лв. за възнаграждение за вещо лице, 40лв. за депозит за разпит на свидетели и 300лв. за адвокатско възнаграждение.

Ответникът също е претендирал присъждане на направени по делото разноски, но с оглед изхода на спора не следва да бъдат присъждани разноски в полза на ответника.

Ръководен от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА А*****, ЕИК *****, със седалище *****, **да заплати на** "З*****"ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: г*****, **сумата от 222,50 лв.** /двеста двадесет и два лева и петдесет стотинки/, представляваща платено застрахователно обезщетение по застрахователна полица ***** за застраховка на МПС "**** Каско Стандарт" за причинени имуществени вреди по лек автомобил марка ***** от настъпило на **** на републикански път **в посока към гр.****, при преминаване по т.нар. „п*****“ на влизане в гр.*** на около 100-200м преди отбивката за „Т“, застрахователно събитие, за което е образувана щета *****, **ведно със законната лихва** върху главницата, считано от завеждане на исковата молба – 25.08.2022г. до окончателното изплащане, **както и сумата от общо 490 лв.** /четиристотин и деветдесет лева/, представляваща направени по делото от ищеца разноски за държавна такса, възнаграждение за вещо лице, разноски за свидетели и адвокатско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано пред Великотърновски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Велико Търново: _____

